

DE GRIEKSE DOCHTER

SORAYA LANE

DE
GRIEKSE
DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 3

Vertaald door Erica Disco

ocean

De Griekse dochter is deel 3 van de serie *De verloren dochters*

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Royal Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2023 Soraya Lane

© 2024 Nederlandse vertaling Erica Disco / Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 9789046831748

ISBN 9789046831755 (e-book)

ISBN 9789046831762 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers



*Voor al mijn geweldige lezers, overal ter wereld.
Bedankt dat jullie me vergezellen op deze reis!*

Proloog

Londen, 1973

Alexandra deed haar ogen dicht en merkte dat haar ademhaling oppervlakkig werd toen ze haar greep op de viool verstevigde. Ze hief haar kin, nam het stuk in gedachten nog eens door en probeerde niet te luisteren naar het uitmuntende optreden van de violist vóór haar. Daar mocht ze zichzelf niet mee vergelijken, niet nu ze zich moest voorbereiden op wat komen ging.

Ik kan dit niet.

De angst maakte zich van haar meester, haar hart ging tekeer en er vormde zich een lijntje zweet op haar bovenlip. Even kwam het bij haar op dat ze beter haar biezen kon pakken. Waarom zou ze dit zichzelf aandoen? Ze zou hier helemaal niet moeten zijn.

‘Alex.’

Een hand sloot zich om haar schouder, zacht en geruststellend.

Toen ze haar ogen opendeed, zag ze Bernard daar staan. Zijn dikke, donkere haar viel voor zijn voorhoofd en zijn zachte bruingroene ogen namen haar zenuwen weg nu ze naar hem staarde: naar de man die dit alles mogelijk had gemaakt.

‘Dit is je kans om aan de wereld te laten zien wie je echt bent,’ fluisterde hij. Zijn handen dwaalden naar haar rug en hij trok haar voorzichtig naar zich toe, terwijl ze hem met haar viool tegen haar borst gedrukt aanstaarde. ‘Je verdient het om hier te zijn, Alex. Je verdient alles wat je naar dit moment toe heeft geleid.’

Zijn lippen streken langs de hare en toen hij zich terugtrok, drukte hij zacht zijn voorhoofd tegen het hare en streekte hij haar haar. Zijn adem voelde warm aan op haar huid, het gevoel van hem zo dichtbij herinnerde haar eraan hoever ze was gekomen, aan de kans die ze had gekregen, het geschenk dat hij haar had gegeven.

‘Na vandaag wordt alles anders,’ mompelde hij. ‘Dit is jouw dag, liefste.’

Toen hij een stap naar achteren deed, keek ze naar hem op.

Hij reikte naar de hand waarmee ze haar strijkstok vasthield, bracht die voorzichtig naar zijn lippen en drukte er zonder zijn blik van haar af te wenden een kus op. Zijn ogen vertelden haar dat ze niets te vrezen had, dat hij in haar geloofde.

‘Dank je wel,’ fluisterde ze. Ze slikte haar angst weg en koos ervoor om te vertrouwen op de man die van haar hield.

Op dat moment werd haar naam omgeroepen.

Terwijl Bernard zich terugtrok, rechtte Alexandra haar rug en zette ze haar eerste schreden op het podium. Het enige geluid kwam van haar tikkende hakken, alles om haar heen viel stil.

Bernard had gelijk. Het was tijd om aan de wereld te laten zien wie ze echt was.

1

Londen, heden

Ella draaide het kistje om in haar handen en streek met haar vingertoppen over het kaartje met de naam van haar grootmoeder erop. Ze had er de hele dag aan moeten denken en verlangd naar een rustig moment waarop ze het kistje kon openmaken om te kijken wat erin zat. Nu was het al bijna donker, maar had ze nog steeds geen idee. Toen het tot haar doordrong hoelang het kistje afgesloten moest zijn geweest aarzelde ze even, ook al was ze ontzettend benieuwd wat ze erin zou aantreffen.

Ergens vroeg ze zich af of ze niet beter had kunnen wachten tot haar moeder of haar tante erbij was, maar aan de andere kant wist ze dat ze gewoonweg geen seconde langer geduld kon hebben. Ze had het kistje immers al de hele dag in haar bezit.

Voorzichtig trok ze aan het touwtje. Er stoven een paar pluisjes op toen de knoop loskwam en ze legde het naamkaartje op haar bureau voordat ze eens diep ademhaalde en het houten kistje openmaakte. Ze wist niet goed wat ze had verwacht, maar binnenin zat een stukje papier dat tot een piepklein vierkantje was gevouwen. Ze pakte het net zo voorzichtig op als ze met de kostbare kunst in haar galerie omging. Nadat ze het had opengevouwen, liet ze haar blik snel over de pagina gaan.

Het was een vel bladmuziek, met rechtsonder in de hoek een handgeschreven boodschap erbij.

Ik weet zeker dat je je dit eigen kunt maken. B.

B? Ze las de tekst keer op keer en hoewel ze er net zomin wijs uit kon worden als uit de muzieknoden zelf, was ze toch benieuwd wat dit allemaal te betekenen had. Toen ze weer in het kistje keek, zag ze dat er nog iets in lag, iets wat was dubbelgevouwen. Ze gebruikte haar nagels om het los te wrikken van de bodem, waar het deels aan vastgeplakt was. Een foto. In zwart-wit, maar zelfs zonder kleur sprak hij tot de verbeelding. De foto deed haar denken aan een Grieks eiland. Ze zag een zee die zich eindeloos leek uit te strekken, met aan één kant een glimp van een witgekalkt huis. Een vrouw en een kind – een meisje – starden in de camera. Ze speurde hun gezichten af. De foto was korrelig en ze hield hem dichterbij haar toegeknepen ogen in de hoop dat ze hen zou herkennen of op zijn minst iets aan hun uiterlijk zou ontdekken dat haar bekend voorkwam. De vrouw zag eruit alsof ze ergens om had moeten lachen en het meisje stond tegen haar aangeleund, met haar hoofd op de schouder van de vrouw en hun handen in elkaar geslagen. Haar dochter, misschien?

Ze wendde haar blik van hen af en tuurde nog een tijdje naar de achtergrond. Daarna legde ze de foto neer en logde in op haar laptop om naar afbeeldingen van Griekenland te zoeken. De mensen herkende ze misschien niet, maar wat de locatie betrof had ze het in elk geval bij het rechte eind.

Ze werd meteen overspoeld door foto's van eindeloos blauw water en pittoreske huisjes. Toen ze de foto er weer bij pakte en zich er de kleuren bij voorstelde, wist ze zeker dat dit een eiland ergens in Griekenland moest zijn. Daar was ze ooit al eens geweest, tijdens de zomervakantie voordat ze naar de universiteit was gegaan. De laatste zomer die ze met haar broer had doorgebracht.

Ze liet de foto op haar bureau vallen, stond op en rekte zich

uit terwijl ze naar het kleine koelkastje achter de toonbank aan de achterzijde van de galerie liep. Amper een uur geleden had ze samen met een klant een fles champagne opengetrokken om op diens nieuwe aankoop te proosten. Hoewel ze op dat moment maar een klein slokje had genomen, kon ze nu wel een borrel gebruiken. Het was een lange dag geweest, die des te langer was geworden omdat ze vanochtend meteen bij binnenkomst een temperamentvolle kunstenares in de watten had moeten leggen. Om er nog maar over te zwijgen dat ze het ego had moeten strelen van een klant die altijd verwachtte dat er een hele heisa werd gemaakt van zijn komst naar de galerie. Het kistje met aanwijzingen had voor de nodige afleiding gezorgd tijdens die drukke dag en nadat Ella een glas voor zichzelf had ingeschonken, ging ze weer achter haar bureau zitten en staarde ze nogmaals naar de bladmuziek en de foto.

Ze wist niet wat ze verwacht had, maar in elk geval geen aanwijzingen waar ze geen steek wijzer van werd. Als het nou een brief was geweest, een erfstuk of een geboortekte met namen erop, of iets waaruit bleek naar wie of wat ze op zoek moest gaan om meer over het verleden van haar grootmoeder te weten te komen, had ze het nut van dat kistje misschien beter begrepen. Deze aanwijzingen zeiden haar echter niets en ze betwijfelde of iemand in haar familie er wel wijs uit zou kunnen worden.

Op Harrison na, dan.

Misschien zou haar broer wel begrepen hebben wat die bladmuziek te betekenen had. Voor zover zij wist, was hij de enige in de familie die noten kon lezen. Wat haar betrof zou het net zo goed een vreemde taal kunnen zijn; niets meer dan een zorgvuldig genoteerde verzameling tekens op een vel papier.

Ze dronk haar glas leeg en genoot van de belletjes die in haar keel prikten. Daarna stopte ze de aanwijzingen zorgvuldig

terug in het kistje en stak dat in haar tas. Zonder haar glas op te ruimen stond ze op. Onderweg naar buiten deed ze de lichten uit en hoorde ze haar hakken op de gladde betonvloer van de galerie klikken. Op dit tijdstip vond ze het hier altijd heerlijk. Als ze alleen was, werd elk kunstobject benadrukt door de weldoordachte verlichting en lag het gebouw er op het geluid van haar voetstappen na stil bij. Het deed haar denken aan die keren dat ze als tiener als eerste was komen opdagen voor de zwembles. Dat moment voordat er iemand in het zwembad sprong, waarin de stilte werd benadrukt door het volmaakt gladde, rimpelloze water.

Bij het schilderij dat het dichtst bij de deur hing bleef ze staan. Ze hief haar hand op en raakte voorzichtig de rand van het doek aan. Haar blik gleed over de sticker met VERKOCHT, en ze bewonderde de uitgesproken halen van de kwast en de weelderige kleuren. Het was een werk van een nieuwe kunstenaar, iemand die ze zelf had ontdekt en nog maar een paar weken geleden had ingelijfd. Doordat Ella haar eerste schilderij binnen een paar dagen had verkocht, had ze er eigenhandig voor gezorgd dat de jonge vrouw wier naam bescheiden in een van de onderste hoeken stond een glansrijke carrière tegemoet ging.

Dat deed haar denken aan de handgeschreven woorden die ze even geleden had gelezen. Toen ze de laatste lamp uitdeed en de deur afsloot, vroeg ze zich af of ze er ooit achter zou komen wie die 'B' was en hoe dat briefje terecht was gekomen in een kistje dat de naam van haar grootmoeder droeg. Stond die letter voor een van de mensen op de foto, of was het briefje juist aan een van hen geschreven en ondertekend door een vriend of familielid? Hoe zou ze ooit wijs kunnen worden uit deze aanwijzingen zonder de hulp van iemand die er meer van wist? Wat kon die foto nou toch te maken hebben met een vel bladmuziek?

Ze zuchtte en drukte haar hand tegen haar tas om het kistje nog eens te bevoelen voordat ze het alarm inschakelde. Misschien zou haar tante er wel meer van weten. Over nog geen uur hadden ze afgesproken om samen iets te gaan eten, en ze zag al voor zich hoe de ogen van haar tante zouden oplichten als Ella erover begon dat haar grootmoeder mogelijk een schandalig verleden had.

Ella lachte. Eén ding stond vast: haar tante zou heel anders reageren dan haar moeder. Dat was ook precies de reden waarom ze het haar als eerste zou vertellen.

2

Toen Ella het restaurant Barrafina in Soho binnenkwam, zag ze meteen dat haar tante al op een van de hoge stoelen druk met een van de koks zat te kletsen en keek hoe hij zijn werk deed.

‘Kate,’ zei Ella, terwijl haar tante opstond om haar te omhelzen. Kate gaf altijd echte knuffels, het soort stevige omhelzingen waaraan je kon merken dat ze om je gaf, heel anders dan de luchtzoenen en klopjes op haar rug die Ella gewend was van alle andere mensen in haar leven. Daardoor hield ze des te meer van haar tante.

‘Ella, wat zie je er weer prachtig uit,’ zei Kate nadat ze waren gaan zitten. Haar blik dwaalde over Ella’s gezicht, alsof ze het in haar geheugen probeerde te prenten omdat ze elkaar al veel te lang niet hadden gezien. In werkelijkheid was het nog maar een paar weken geleden. ‘Hoe gaat het? Heb je het druk in de galerie?’

‘Met de galerie gaat het geweldig,’ antwoordde Ella met een zucht. ‘Geweldig, maar ook doodvermoeiend. Op het moment heb ik het gevoel dat ik van de ene dag in de andere rol, maar ik mag niet klagen.’

‘Schilder je nog?’ Er verscheen een bijna komische frons in Kates voorhoofd, zó serieus nam ze haar vragen.

Ella schoot in de lach. ‘Je beseft toch wel dat je dat elke keer dat je me ziet aan me vraagt en dat het antwoord altijd hetzelfde is?’

Ook de uitdrukking op het gezicht van haar tante bleef hetzelfde. 'Ik blijf het gewoon vragen omdat ik hoop dat je me op een dag zult verrassen.'

Ella was blij dat de ober langskwam om te vragen wat ze wilden drinken. Ze bestelden allebei wijn, maar aan Kates opgetrokken wenkbrauwen te zien was het laatste woord hier nog niet over gezegd.

'Is het niet genoeg dat ik mezelf elke dag met kunst omring?' vroeg Ella.

'Is dat zo?' Kate zuchtte. 'Het klinkt mij in de oren alsof je jezelf probeert te overtuigen.'

'Ik heb een heerlijk leven.' Kate frunnikte wat aan haar handtas, die nog steeds op haar schoot lag. 'Ik hou van mijn werk, ik hou van mijn leven, alleen...'

Hun drankjes werden gebracht. Kate hief haar glas en wachtte af tot Ella het met het hare zou aanstoten. 'Ik ben blij dat je blij bent met je leven, schat.'

Ze namen allebei een slok en zetten hun glas neer.

'Maar?' vroeg Ella lachend. 'Ik hoor het je gewoon denken! Kom op, zeg het nou maar.'

Grijnzend trok Kate haar perfect bijgewerkte wenkbrauwen weer op en haalde ze haar schouders op alsof ze zich betrappt voelde. 'Máár... ik moet de hele tijd denken aan die jonge kunstenaars die erop gebrand was om dwars tegen de wensen van haar ouders in haar eigen levenspad te kiezen.'

Ella nam nog een slokje wijn. 'Dat was vroeger.'

Een poosje bleven ze zwijgend zitten, terwijl Kate haar hand op de hare legde. 'Dat weet ik, Ella. Dat weet ik.' Ze schraapte haar keel. Zoals altijd wanneer Ella's broer ter sprake kwam, of wat er allemaal veranderd was sinds zijn overlijden, was de sfeer bedrukt. 'Maar goed, vertel eens hoe het vandaag is gegaan op dat advocatenkantoor. Ik was hier al een half uur te vroeg omdat ik niet kon wachten om er alles over te horen!'

Ella maakte haar tas open en keek haar tante met een glimlachje aan. 'Je weet toch dat mam zei dat ik niet moest gaan? Dat het tijdsverspilling was?'

'Ik hoor het haar al zeggen,' reageerde Kate spottend. 'Gelukkig heb je niet naar haar geluisterd.'

Ella haalde het kistje tevoorschijn en gaf het aan Kate. 'Dit heb ik gekregen.'

'Een kistje? Waar dient het voor? Zit er iets in?'

Met een knikje gebaarde Ella naar het kistje. 'Kijk zelf maar.'

Nadat Kate haar nog eens had aangekeken, tilde ze aarzelend het deksel omhoog, alsof ze verwachtte iets vreselijks aan te treffen. Voorzichtig pakte ze de bladmuziek en nam de tijd om die te bestuderen alvorens de foto te pakken. Stomverbaasd keek ze Ella aan. 'Wat is dit allemaal? Waarom heb je dit gekregen? Ik begrijp het geloof ik niet helemaal.'

'Kennelijk zijn dit aanwijzingen van mijn grootmoeder, jouw moeder. Als het allemaal waar is, natuurlijk.'

'Aanwijzingen? Ik dacht dat het om een erfenis ging. Maar dit?' Kate schudde haar hoofd. 'Goh, dit had ik niet zien aankomen.'

'Geloof je me als ik zeg dat je moeder als baby is geadopteerd? Dat ze in een tehuis voor ongehuwde moeders is geboren?'

Op dat moment kwam de ober hun bestelling opnemen. Ella speurde het menu af en bestelde een paar gerechtjes die ze konden delen voordat ze haar aandacht weer op haar tante richtte. Ze zag dat Kate gefascineerd was door het kistje, dat ze het telkens omdraaide in haar handen en haar ogen er niet van af kon houden. Het gebeurde wel vaker dat Ella voor hen allebei bestelde wanneer ze uit eten gingen, dus ze wist dat Kate het niet vervelend zou vinden.

'Vertel eens verder, Ella. Ik wil precies weten wat er vandaag is gebeurd. Laat niets achterwege.'

Ze leunde dichter naar haar tante toe en streek met haar vingertoppen over de foto. Iets aan de vrouw en het meisje trok telkens weer haar aandacht. Daardoor wilde ze de foto nog beter bestuderen om te zien of er iets op stond wat ze zou moeten herkennen, een aanwijzing die haar op weg zou helpen. ‘Ik wist niet zo goed wat ik moest verwachten toen ik vandaag daarnaartoe ging, maar ik was niet de enige genodigde. Er waren nog meer vrouwen, allemaal ongeveer van mijn leeftijd, en we werden allemaal tegelijk een vergaderruimte in geroepen.’

‘Waren ze daar allemaal namens hun grootmoeder? Net als jij?’

Ella knikte. ‘We waren daar allemaal om dezelfde reden. Er was een advocaat bij, degene die die brief aan de erven van oma heeft gestuurd. Hij vertelde dat hij jaren geleden een vrouw genaamd Hope had vertegenwoordigd. Blijkbaar runde zij een tehuis voor ongehuwde moeders en hun baby’s. Deze kistjes zijn daar een tijdje geleden gevonden door haar nichtje. Ze had het erover dat ze eerst niet goed wist wat ze ermee moest, omdat de kistjes zo lang verborgen zijn gebleven, maar uiteindelijk vond ze het toch geen prettig idee om niet op zoek te gaan naar de vrouwen voor wie die kistjes bedoeld waren.’

‘Wacht even.’ Kate stak haar hand op en nam een grote slok wijn. ‘Dus je wilt echt beweren dat jouw oma, mijn moeder, in dat tehuis geboren is? Dat ik geen bloedverwant ben van mijn grootouders? En dat dit kistje voor mijn moeder is achtergelaten toen ze geadopteerd werd? Dat het al die tijd verborgen is gebleven?’

Ella knikte weer. ‘Daar lijkt het wel op. De kistjes lagen verstopt onder de vloerplanken in een tehuis genaamd Hope’s House. Ze zijn alleen ontdekt omdat het gebouw op de planning stond om gesloopt te worden. Het mag een wonder heten dat ze überhaupt zijn gevonden.’

Met open mond keek Kate haar aan.

Ella trok een gezicht. 'Dus je had geen idee dat ze geadopteerd was?'

'Geen enkel!' sputterde Kate. 'Ella, dit is absurd. Dat we er nu pas achter komen dat deze spullen zijn achtergelaten... Ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen. Denk je echt dat het waar is? Dat het niet een soort... Ik weet het niet. Zeg alsjeblieft niet dat ik nu net als je moeder klink, maar ze zullen het toch niet verzonnen hebben? Het zal toch geen oplichterstruc zijn? Dat soort dingen gebeurt tegenwoordig wel vaker, weet je.'

Ella gebaarde naar de ober dat ze meer wijn wilden en glimlachte toen de ober knikte. 'Dat heb ik mezelf eerlijk gezegd ook afgevraagd, maar ik ben toch geneigd het te geloven. Ze hebben me alleen gevraagd om mezelf te legitimeren en te tekenen voor ontvangst van het kistje. Dat nichtje, Mia, kwam heel oprecht over. Ze wilde die kistjes gewoon teruggeven aan hun rechtmatige eigenaar, en dat advocatenkantoor zag er erg indrukwekkend uit. Sterker nog, ik heb vanwege de galerie al eens vaker te maken gehad met een van de advocaten daar, dus ik kan me niet voorstellen dat dit niet klopt.'

Kate pakte het kistje weer op en draaide het om in haar handen alsof ze nog iets zocht, een dubbele bodem misschien.

Dat had Ella op weg naar het restaurant zelf ook gedaan. Ze had bijna zeker geweten dat er meer achter dit kistje moest zitten dan alleen de twee voorwerpen die ze erin had gevonden.

'Dus dit kistje is jarenlang verborgen gebleven? Decennia-lang, zelfs? In dat tehuis? Lag het daar maar te wachten totdat iemand het zou vinden?'

'Hope's House,' vulde Ella aan. 'Ja, het lijkt erop dat Hope aan een aantal van de moeders heeft gevraagd om iets voor hun kind achter te laten, zodat ze het op een dag aan hen zou

kunnen geven. Alle kistjes waren voorzien van een naamkaartje. Haar nichtje wist alleen niet of er door de jaren heen al meer kistjes zijn opgehaald door vrouwen die op zoek waren naar antwoorden over hun afkomst. Het is niet duidelijk of deze kistjes om de een of andere reden verborgen zijn gebleven, of dat die vrouwen gewoonweg nooit hebben geweten dat ze geadopteerd waren. Misschien wilde Hope hun die kistjes wel geven, maar is ze gestorven voordat ze daar kans toe zag. Daar zullen we wel nooit achter komen.'

'Denk je dat Hope die vrouwen gevraagd heeft om een kistje te vullen zodat de geadopteerde kinderen op een dag hun biologische familie zouden kunnen vinden?'

Ella haalde haar schouders op. 'Misschien. Of misschien was het alleen de bedoeling dat ze een aandenken aan hun biologische moeder zouden krijgen, niet dat ze haar daadwerkelijk zouden vinden. Ik weet alleen dat die vrouw, die Hope, heel doordacht te werk is gegaan. Aan elk van de kistjes hing een handgeschreven naamkaartje, en ze waren dichtgebonden met touw. Ik weet niet waarom, maar ik kreeg de indruk dat dat met heel veel zorg was gedaan. Het was best indrukwekkend om al die kistjes bij elkaar te zien.'

'Hoeveel waren het er?'

'Zeven,' antwoordde Ella. 'Alleen waren er maar zes vrouwen. De familie van de zevende vrouw hebben ze niet kunnen bereiken, of anders is diegene niet komen opdagen.'

Op dat moment werd het eten gebracht. Ella legde de foto voorzichtig terug in het kistje, vouwde de bladmuziek weer tot hetzelfde formaat op en stopte alles in haar handtas.

Toen ze de rits dichtdeed, legde Kate haar hand even op de hare en keek ze haar doordringend aan. 'Dit had je oma geweldig gevonden. Zij zou zich vol overgave op die aanwijzingen hebben gestort en niet hebben gerust voordat ze wist wat ze betekenden. Ik zie al voor me hoe haar ogen zouden glinsteren.'

Bij de gedachte aan haar oma moest Ella glimlachen. Het was nog maar een paar maanden geleden dat ze was gestorven en daar hadden ze het geen van allen makkelijk mee gehad. Toch was het uiteindelijk minder zwaar geweest dan haar nog langer te moeten zien lijden. De kanker was zo agressief geweest dat ze na de diagnose nog maar enkele maanden te leven had gehad. Ze had haar laatste adem uitgeblazen met Ella's moeder aan haar zijde.

‘Denk je dat we moeten proberen erachter te komen wat dit betekent? Dat we dit voor haar moeten doen?’ vroeg Ella.

Kate knikte. ‘Ja, en ik denk ook dat dit voorlopig beter tussen ons kan blijven.’

‘Met andere woorden, je wilt niet dat mijn moeder roet in het eten gooit?’

‘Inderdaad, Ella. Je kent me veel te goed.’

Ze schoten allebei in de lach, met hun hoofden naar elkaar toe gebogen.

En jij kent mijn moeder veel te goed.

Terwijl Ella het glas hief, voelde ze zich schuldig omdat ze tegenwoordig veel liever met Kate omging dan met haar moeder. Inmiddels was Kate eerder een vriendin dan een tante van haar. ‘Dat we er maar achter mogen komen wie mijn overgrootouders waren.’

‘Daar drinken we op.’

Ze tikten hun glazen tegen elkaar en richtten hun aandacht op het eten dat voor hen stond.

Ella bracht haar vork naar haar mond om de zeeduivel te proeven, maar aarzelde toen Kate haar eigen vork opeens neerlegde en haar aanstaarde.

‘Stel dat dat nichtje van Hope meer weet dan ze laat doorschemeren? Misschien heeft zij wel dossiers die we zouden kunnen inzien. Meer aanwijzingen.’

Daar dacht Ella even over na. Mia, de vrouw die ze eerder